text **Víctor Raga** dibuixos **Montse Español**

la tortuga setciències

animallibres

Un dia a la granja

Explora el món animal amb el senyor Cantalombardi

Una invitació inesperada

–Martí, Helena, vull parlar amb vosaltres –va dir el senyor Cantalombardi.

Érem a la terrassa del seu àtic, fent els deures. Moltes tardes anem a casa seva i el nostre amic ens ajuda a resoldre els dubtes de matemàtiques, de coneixement del medi o de llenguatge. I nosaltres l'ajudem a treballar a l'hivernacle. Té un munt de plantes, i fa planters de llavors, i després surten orquídies, crisantems, roselles, unes flors que perden els

pètals només de mirar-los. Un dia li vaig dur un ram de roselles a la mare, i ella es va posar molt contenta perquè m'havia recordat del seu aniversari tres mesos després, encara que la majoria dels pètals havien caigut. No sabia què fer de mi de contenta que estava. I és que a les mares les tornen boges els detalls.

Tenim molta sort de tenir un veí com el senyor Cantalombardi, l'Helena i jo. Per a nosaltres és com un avi sense ser-ho. Passem molt de temps junts i ens ensenya una pila de coses. Un dia ens vam assabentar que li deien Aureli, però nosaltres li diem així: senyor Cantalombardi, perquè té com un aire de mestre, encara que no posa zeros quan dius una bestiesa ni t'envia al despatx del director. A vegades, a la nit, ens deixa veure les estrelles amb el seu telescopi, i ens explica coses dels planetes i les galàxies, i aleshores

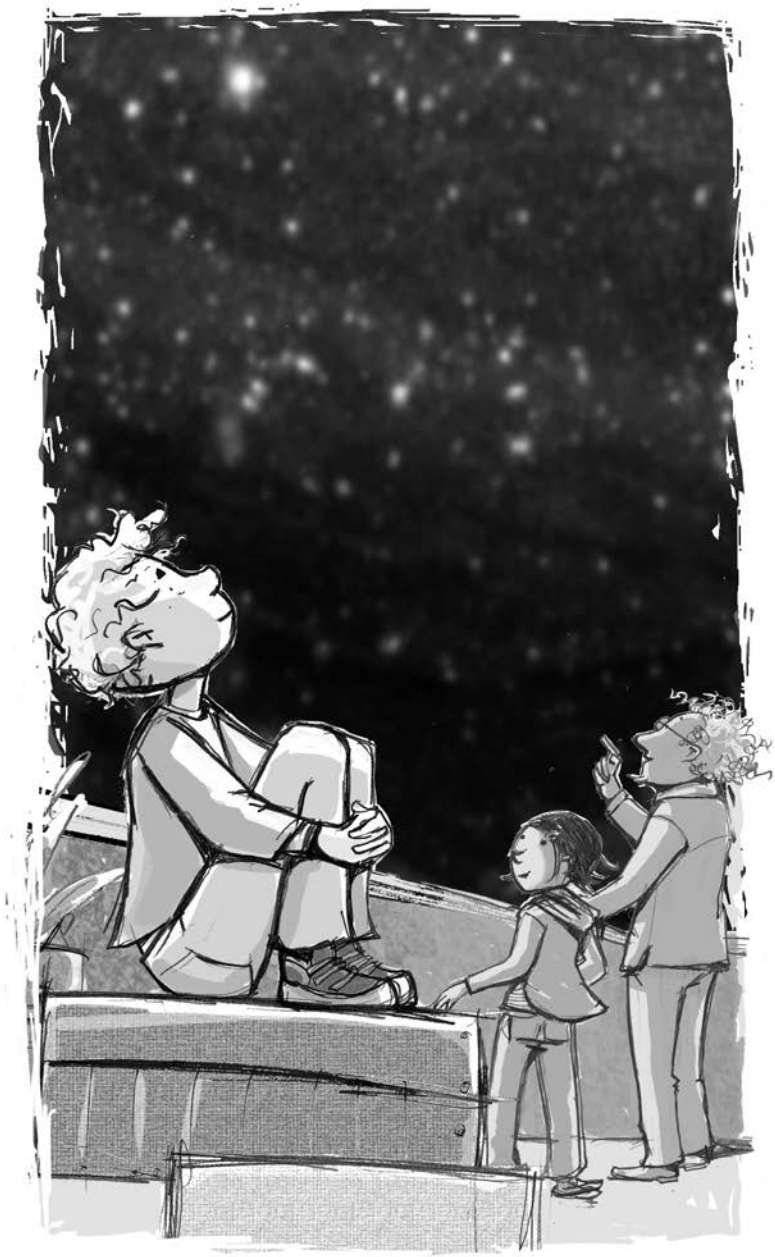

et quedes mirant el cel i és per tornar-se boig de pensar que petitets que som. Però després et menges un bunyol de xocolata i tot torna a ser igual que abans. I és que, com diu el pare, la vida és així.

Bé, què estava explicant? Ah, sí:

Aquella tarda estàvem resolent problemes de mates, i, de sobte, va sonar el telèfon. El nostre veí va entrar al menjador de casa seva, i al cap d'uns deu minuts en va sortir i va ser quan ens va dir que havia de parlar amb nosaltres, que tenia un problema.

–I jo –em vaig avançar–, jo sí que tinc un problema gros de debò, i la veritat, no sé quina operació he de fer.

Tot seguit vaig agafar el quadern i vaig llegir l'enunciat en veu alta:

–Vejam: «A la festa del meu aniversari vénen 15 convidats, i tinc 82 pastissos. Quants

pastissos toquen a cadascun?», aquesta és la pregunta –vaig dir.

Aleshores, l'Helena em va donar un cop de peu per sota la taula que em va fer veure les estrelles. Li encanta fer això, perquè vegeu que bruixa que és. Sempre m'està dient que m'estima molt, i que vol ser la meva xicota, i sempre va omplint de cors amb les nostres inicials totes les parets de l'escola, però la veritat és que tinc les cames plenes de blaus per culpa dels seus pessics de monja i dels seus copets de peu. Anava a tornar-li la carícia en forma de clatellada, però ella va fer uns ulls com unes taronges i em va assenyalar el senyor Cantalombardi.

L'home feia cara de preocupat, com si tingués el cap en una altra banda.

–Bé, potser no és tan important –vaig dir–. Segurament la solució del problema és no convidar tanta gent.

–No, Martí, home, pensa una mica –va replicar ell fent un esforç de concentració–. Tens vuitanta-dos pastissos, i els has de *repartir* entre quinze convidats. Què has de fer, si els has de *repartir*?

–És difícil –vaig pensar–, a les festes d'aniversari n'hi ha que mengen com una llima, i després sempre hi ha la noia que està fent règim perquè s'acosta l'estiu, o el que s'apunta a última hora sense ser convidat. Ui, això serà un embolic, de debò, millor deixar-ho córrer.

El senyor Cantalombardi va somriure. Això és el que m'agrada d'aquest home, que no perd mai el sentit de l'humor.

L'Helena, que tot i ser una bruixa, a vegades és una bona noia, li va agafar la mà.

–Què li passa, senyor Cantalombardi?

–Estic preocupat per una cosina meva. M'acaba de trucar. Ha caigut i té el braç

adolorit, l'ha de dur un temps en cabestrell.

–Jo una temporada vaig haver de dur un cabestrell, i no podia fer els exercicis de mates ni escriure ni una ratlla. No és tan dolent, cregui'm, al final t'hi acostumes –vaig dir per tranquil·litzar-lo.

–El problema, Martí, és que la meva cosina és grangera i viu sola. A més, té una vaca a punt de parir. És massa feina per a una persona sola, i encara més si està una mica incapacitada. M'he ofert a anar uns dies a ajudar-la. –El senyor Cantalombardi em va assenyalar amb el dit.– I així, Martí, saps què passarà?

–Que es posarà la mar de contenta?

–Sí, perquè ens *repartirem* la feina entre nosaltres dos, ens la *dividirem*, com els pastissos a la festa del teu problema, ho entens ara?

–Crec que sí.

–Molt bé, aleshores, ja saps quina operació has de fer per resoldre el teu problema?

–Bé –vaig pensar–, suposo que he de fer una divisió, però... Crec que seria més senzill si agafava el telèfon i suspenia la festa.

El senyor Cantalombardi va esclatar a riure i l'Helena va dir:

–Jo no he estat mai en una granja. No he vist una vaca lletera al natural, només a les pel·lis.

–Al zoo en tens totes les que vulguis, de vaques –vaig comentar–, un dia vaig anar amb els meus pares i era ple d'animals.

L'Helena va girar els ulls en blanc.

–A tu sí que t'haurien de posar en un zoo, Martí, al costat dels micos.

–Què he dit jo ara?

–Vejam, tu saps d'on ve la llet?

–Ja hi som, quina pregunta! D'on vols que vingui? Això ho sap tothom. Del Caprabo.

–Què?

–Bé, de tots els supermercats en general, no cal que siguis tan primmirada.

–I de l'ampolla, no, tros d'ase? Oi que ve de l'ampolla, la llet?

–De l'ampolla o del bric, sabuda, que ets una sabuda.

L'Helena es va posar la mà al front. Li encanta dramatitzar les coses.

–Suposo que també penses que el pernil no ve del porc sinó de la nevera, oi?

–Ja ho sé, d'on ve el pernil, i que la llet ve de la vaca i no de l'ampolla, també ho sé, no sóc cap mico ni cap ase, és una manera de parlar.

–Oh! –va exclamar–, que n'arribes a ser, de tronc!

–I tu, bleda, que parles com si fossis un llibre –vaig posar la seva veu i la vaig imitar:– Oh, que n'arribes a ser, de..., de..., de...

Em feia tanta ràbia que no em sortien les paraules.

–Vinga, vinga, no discutiu, els dos teniu part de raó –ens va dir el senyor Cantalombardi–. Mira, Martí, les persones ens relacionem amb els animals de diverses maneres. Els que viuen a prop nostre s'anomenen *domèstics*, fins i tot alguns d'aquests es diuen *de companyia* perquè viuen a casa amb nosaltres o ens fan algun servei, com els gossos pigall, que són ensinistrats per ajudar les persones cegues. I després hi ha els animals salvatges, que viuen lliures a la natura, excepte els que són als zoos. Però no hi ha vaques als zoos, Martí. Les vaques no són animals salvatges.

–Però no viuen a les cases.